

[Helga Pedersen.]

store værdi end de 16 kr. Det er lettere for dem, der er fastlønnede og ikke mister nogen dagløn, at udfylde dette borgerlige ombud. Jeg synes altså, at dette vederlag er for ringe, og jeg vil gerne vide, om den højtærede minister mener, at der kunne være rimelighed i at tage det op til overvejelse.

Jeg forlanger ikke på nogen måde, at den højtærede minister skal svare på alle de spørgsmål, jeg her har fremdraget; det kan jo kræve en nærmere undersøgelse. Det eneste, jeg gerne ville vide, er, om ministeren mener, at der er nogen mulighed for at benytte denne lejlighed til at se nærmere på disse og eventuelt også på andre spørgsmål.

Thestrup: På mit partis vegne kan jeg tilsige en velvillig behandling af det foreliggende lovforslag. Her ved første behandling, hvor forhandlingen jo drejer sig om lovforslagets principper, har jeg ikke meget at tilføje.

Jeg kan give tilslutning til, at dommeres og dommerfuldmægtiges arbejdsområde i det hele kommer under kontrol af klageretten i stedet for af ombudsmanden. Jeg kan også give tilslutning til den foreslåede indskrænkning i dommerkontorenes retshjælpsforretninger. Det har jo i praksis vist sig, at der ikke er trang til, at andre retshjælpsforretninger end de til skifteretten hørende bliver udført på dommerkontoret. Også den indskrænkning i pligten til at indkalde vidner til straffesager, faged- og skiftesager, der er foreslået, stiller jeg mig velvilligt over for.

Dommerfuldmægtigforeningen har i en henvendelse til den højtærede minister fremsat nogle bemærkninger vedrørende den foreslåede udvidelse af adgangen til at beskikke ikke-jurister til at foretage fagedforretninger, og jeg beder om, at dette spørgsmål må blive gjort til genstand for overvejelse under udvalgsbehandlingen.

Jeg kan give det ærede medlem frk. Helga Pedersen tilslutning, når det ærede medlem henstillede, om det ikke ville være rigtigt at foretage en nærmere gennemgang af retsplejeloven, inden den bliver bekendtgjort på ny. Jeg kan også være enig med det ærede medlem angående de bestem-

melser, som det ærede medlem mente burde tages op til undersøgelse. Når man har talt om domsmændenes vederlag, vil jeg også gerne rejse spørgsmålet om, hvorvidt vidneres vederlag er tilstrækkeligt, og om det ikke er nødvendigt eller i alt fald formålstjenligt enten at ændre reglerne om forkyndelse af stævninger og indkaldelser eller at forhøje stævningmændenes vederlag. I min retskreds har jeg et overordentlig stort besvær med at få nogen til at være stævningssmand, fordi vederlaget er så lille, som det er. I de udstrakte jyske sogne kan jeg også godt forstå at der ikke er nogen som er interesseret i at være stævningssmand med pligt til at køre 6-7 km, måske endda flere gange, for at få et vederlag på 1 kr. 50 øre. Jeg erkender, at disse spørgsmål ikke er store, men de har deres betydning, og jeg tror, det ville være rigtigt, om vi nu, da vi alligevel skal se på retsplejeloven, også så nærmere på dem.

Der er en anden ting, som jeg gerne ville bede den højtærede justitsminister om vi kunne komme til at se på i udvalget. Det er ikke første gang, jeg rejser dette spørgsmål her, og jeg har også indtrykket af, at den højtærede minister er velvilligt indstillet over for den anskuelse, jeg har gjort gældende. Det drejer sig om at få indført større umiddelbarhed i retsplejen. Med de gode trafikforbindelser, der er overalt i vort land, tror jeg, at befolkningen ville spare adskillige penge derved, og ikke alene det, men der ville også ske det langt vigtigere, at vi ville få bedre afgørelser, hvis vi i højere grad sørgede for, at den domstol, der skal dømme i sagen, også afhørte vidner og parter. De subsidiære afhøringer, d. v. s. de afhøringer af parter og vidner, der sker ved en anden ret end den, der skal dømme i sagen, er ikke gode. Det umiddelbare indtryk af parter og vidner, der er så afgørende for sagens behandling, får den ret, der skal dømme, jo ikke, og disse subsidiære afhøringer forsinker sagerne i meget høj grad. De bevirker, at der må afholdes flere retsmøder end ellers, hvorved de naturligtvis i ikke ringe grad fordyrer sagerne for befolkningen.

Jeg ved nok, at spørgsmålet om større umiddelbarhed også rejser et andet spørgsmål af langt større rækkevidde; nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den forberedelse